

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

29 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători –Covalenco Elena, Diaconu Iurie,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul, Maliga Lilian, în numele inculpatului, Isac Eduard, și partea vătămată, Solonari Lilia, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 15 aprilie 2014 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Isac Eduard Anatolii, născut la 25 ianuarie 1974, originar și domiciliat mun. Chișinău, str. I. Inculeț, 44V

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 16.08.2013-15.04.2014
2. instanța de apel: 25.06.2014-25.11.2014
3. instanța de recurs: 31.03.2015 - 29.04.2015

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 15 aprilie 2014, Isac E.A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare și în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) Cod penal, la 2 ani închisoare. În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost aplicată pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, Isac E.A. la 04 aprilie 2013, în jurul orei 09⁰⁰, aflându-se la domiciliul amplasat pe str. I. Inculeț, mun. Chișinău, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma suspiciunilor de infidelitate, intenționat, a luat o cratiță cu ulei încins, turnând-o peste corpul concubinei Solonari Lilia Vasile și a fiului minor Isac Anatol Eduard, în timp ce ultimii dormeau, astfel cauzându-i lui Solonari L.V., conform raportului de examinare medico-legală nr. 1428/D, vătămare corporală medie, iar lui Isac A.E., conform raportului de examinare medico-legală nr. 1177/D, vătămare corporală gravă.

Acțiunile lui Isac E.A. au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) Cod penal, *violență în familie*, adică, *acțiuni intenționate, manifestate fizic, comise de un membru al familiei asupra a doi membri ai familiei, care a provocat vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății* și în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, *violență în familie*, adică, *acțiuni intenționate, manifestate fizic, comise de un membru al familiei asupra a doi membri ai familiei, care a cauzat vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procurorul, în procuratura sect. Centru, mun. Chișinău, Șapovalov Lilia, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Isac E.A. să fie condamnat: în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 7 ani 6 luni închisoare și în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) Cod penal, la 2 ani 6 luni închisoare. În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, a-i stabili inculpatului pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului procurorul a menționat ignorarea de către instanța de fond a prevederilor art. 34 alin. (1) Cod penal, privind prezența la inculpat a stării de recidivă.

3.1. Sentința a fost atacată cu apel și de către avocatul, Seminciuc Valeriu, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în baza art. 157 Cod penal, invocând neconfirmarea vinovăției acestuia de cele imputate, prin probele administrate la caz, precum și lipsa laturii subiective în acțiunile lui.

3.2. Sentința a fost atacată cu apel și de către partea vătămată, Solonari L.V., care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile inculpatului să fie reîncadrate în baza art. 157 Cod penal, invocând temeieri similare cu cele invocate de către partea apărării în apelul său.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, a fost respins ca depus peste termen apelul părții vătămate și ca nefondat apelul apărătorului inculpatului, fiind admis apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Isac E.A. a fost condamnat: în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 7 ani 6 luni închisoare și în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) Cod penal, la 3 ani închisoare. În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că argumentele inculpatului, precum dânsul n-a săvârșit infracțiunile imputate lui, și nu a avut intenția de a le provoca vătămări părților vătămate, acțiunile lui fiind săvârșite din imprudență, nu corespund adevărului, fiind atribuite la o metodă de eschivare de la răspunderea penală pentru faptele comise, deoarece ele se combat integral de către întreaga sistemă de probe analizată și apreciată mai sus, prin prisma prevederilor art. 101 CPP, care coroborează între ele și combat argumentele apărătorului V. Seminciuc, inculpatului, precum și confirmă integral faptul comiterii de către inculpat a infracțiunilor încriminate.

Latura obiectivă a violenței în familie se realizează prin acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al

familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat vătămări ușoare, medii și grave. Pentru existența violenței în familie, în modalitatea în care este incriminată lui Isac E.A., în cadrul urmăririi penale și instanței de judecată, instanța de apel a constatat cu certitudine că aceasta s-a realizat în momentul stropirii cu ulei încins a părților vătămate. Latura subiectivă fiind realizată prin intenția directă a făptuitorului.

Astfel, instanța de apel a considerat nefondat argumentul părții apărării, precum că Isac E.A. nu a avut intenția de a le provoca vătămări părților vătămate, acțiunile lui fiind săvârșite din imprudență, deoarece pentru a ajunge în odaia în care dormeau părțile vătămate, este nevoie de a deschide 2 uși și a parcurge o distanță de aproximativ 3-4 metri, fapt ce demonstrează că, inculpatul în mod intenționat le-a provocat arsuri părților vătămate.

Mai mult ca atât, Isac E.A., după ce i-a stropit pe concubina sa și pe fiul său cu ulei fierbinte a ieșit din casă și nu le-a acordat acestora primul ajutor, ceea ce demonstrează incontestabil faptul provocării intenționate a vătămarilor și nu din imprudență.

În consecință, instanța de apel a constatat cu certitudine că, Isac E.A. a comis infracțiunea imputată lui și că acțiunile lui au fost corect calificate de către prima instanță pe art. 201¹ alin.(2), lit. a) și b) Cod penal, violență în familie, adică acțiuni intenționate, manifestate fizic, comise de un membru al familiei asupra a doi membri ai familiei, care a provocat vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății, și infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin.(3) lit. a) Cod penal, adică acțiuni intenționate, manifestate fizic, comise de un membru al familiei asupra a doi membri ai familiei, care a cauzat vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății.

Totodată, instanța de apel a respins ca depus tardiv apelul părții vătămate, deoarece potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 15.04.2014 (f. d. 208), Solonari L.V. a fost prezentă la ședința de judecată, când a fost pronunțată sentința integral, însă a înaintat apelul în cadrul instanței de apel, doar la 16.09.2014 prin intermediul avocatului V. Semenciuc cu omiterea termenului de depunere a apelului, fără motive întemeiate, or conform art. 402 alin.(1) CPP.

Astfel, instanța de apel a conchis că, Solonari L.V. neîntemeiat a omis termenul legal de 15 zile pentru declararea apelului, nefiind stabilite careva temeiuri de repunere a apelului declarat.

La fel, instanța de apel a considerat că deși instanța de fond just a încadrat acțiunile inculpatului, în baza art.201¹ alin.(2) lit. a) și b) și art. 201¹ alin.(3) lit. a) Cod penal, însă incorect nu a stabilit starea de recidivă, fiind relevantă în acest sens prevederea pct.6) al art. 394 CPP, pct. 24 al Hotărârii Plenului CSJ din 19.06.2006, nr. 5 privind sentința judecătorească care stipulează că, stabilirea mărimii pedepsei în dependență de gradul pericolului recidivei art. 34 Cod penal, obligă instanțele să stabilească genul recidivei, astfel, instanța de fond în sentința emisă n-a stabilit genul recidivei pentru inculpat, deși putea și trebuia să facă

aceasta, indiferent dacă acuzarea a solicitat sau nu aplicarea pedepsei ținându-se cont de existența recidivei.

La fel, potrivit art. 394 CPP, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă, inclusiv mențiunea referitor la recidivă.

În sensul pct.7 din Hotărîrea Plenului CSJ din 31.05.2004, nr.16, Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale, respectarea prevederilor art.77 Cod penal la stabilirea pedepsei, presupune că instanțele judecătorești pot recunoaște ca circumstanțe agravante numai în cazul în care acestea au fost stabilite de organele de urmărire penală și susținute de acuzatorul de stat în dezbaterile judiciare.

Astfel, Curtea de Apel a stabilit că în cazul dat, aplicarea prevederilor cu privire la recidivă, nu înseamnă agravarea poziției inculpatului, în sensul legii, ci este o normă legală imperativă care trebuie să fie respectată în cadrul aplicării pedepsei penale, indiferent dacă participanții la procesul penal au invocat sau nu au invocat aceasta.

Deci, la numirea felului și măsurii de pedeapsă inculpatului, instanța de apel a ținut cont de circumstanțele reale și personale, cum ar fi: caracterul și gradul de pericol social și prejudiciabil al infracțiunii, demonstrând că pedeapsa penală cu închisoarea, aplicată anterior, nu și-au atins scopul, prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, astfel, fiind în prezența circumstanței agravante: recidiva, s-a considerat că îndreptarea și corectarea lui nu este posibilă fără izolare de societate, ca urmare numind pedeapsa sub formă de închisoare cu executarea acesteia în penitenciare de tip închis.

5. Hotărîrile judecătorești adoptate pe caz, sunt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Maliga Lilian, în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu dispunerea achitării inculpatului, invocînd dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de judecată.

5.1. Cererea de recurs este declarată și de către partea vătămată, care solicită casarea hotărîrilor judecătorești adoptate pe caz, cu dispunerea achitării inculpatului, invocînd argumente identice cu cele indicate de către apărătorul inculpatului în recursul său.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitînd respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece recurenții invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă această critică nu se conține în temeiurile prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

Cu referire la recursul declarat de către partea vătămată Solonari L.V.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva

hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din dispoziția art. 401 alin. (3) Cod de procedură penală, partea vătămată este în drept să declare apel, în latura penală.

Termenul de declarare a apelului împotriva sentinței, potrivit prevederilor art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale. Totodată, conform normei stipulate la alin. (1) art. 403 al aceluiași Cod este prevăzut că, apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Potrivit art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Temeiurile pentru recurs pot fi invocate doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, fapt stipulat de alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală.

Reieșind din procesul-verbal al ședinței de judecată din 15 aprilie 2014 (f.d. 208, v.1), partea vătămată a fost prezentă la ședința de judecată, când a fost pronunțată sentința integral, fiindu-i explicat dreptul și modul de atac, însă a înaintat apelul în cadrul instanței de apel, doar la 16 septembrie 2014, cu omiterea termenului de depunere a apelului, fără motive întemeiate. Mai mult ca atât, partea vătămată în apel nici nu a solicitat repunerea în termen a apelului declarat, cu argumentarea acestei solicitări.

Astfel, Colegiul penal consideră că, instanța de apel corect a decis respingerea apelului declarat ca depus peste termen.

În împrejurările menționate, instanța de recurs atestă că, în cazul în care a fost respins apelul ca depus peste termen, motivele apelului nu au constituit obiectul discuției în instanța de apel, astfel nefiind rezolvat fondul apelului.

Prin urmare, Colegiul penal statuează că, deoarece motivele apelului nu au format obiectul dezbaterilor în instanța de apel, acestea nu mai pot constitui temei pentru recurs, reieșind din prevederile alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală.

Așadar, Colegiul conchide că, recursul ordinar declarat este inadmisibil ca vădit neîntemeiat, deoarece motivele invocate de către partea vătămată în recurs, nu au fost obiect de discuție în instanța de apel.

Cu referire la recursul declarat de către avocatul Maliga L.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din materialele cauzei, Isac E.A. de către organul de urmărire penală a fost învinuit, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) Cod penal, *violență în familie, adică, acțiuni intenționate, manifestate fizic, comise de un membru al familiei asupra a doi membri ai familiei, care a provocat vătămarea medie a integrității corporale și a sănătății și în baza art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, violență în familie, adică, acțiuni intenționate, manifestate fizic, comise de un membru al familiei asupra a doi membri ai familiei, care a cauzat vătămarea gravă a integrității corporale și a sănătății.* Acțiunile lui Isac E.A. de către instanța de fond au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) și art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, soluție menținută de către instanța de apel.

Analizând hotărârile instanțelor de judecată în acest aspect, Colegiul atestă că instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în faptele incriminate și făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor lui în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) și art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal.

Astfel, Colegiul susține constatarea întemeiată a instanței de apel, precum că la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunile imputate.

În acest context, este necesar de evidențiat că inculpatul pe parcursul judecării cauzei cât în instanța de fond atât și în instanța de apel, a recunoscut vina în comiterea faptei infracționale, invocând doar dezacordul cu încadrarea juridică a acesteia, din motivul lipsei laturii subiective – intenția.

De asemenea, instanța de apel, în viziunea Colegiului, în mod just a conchis că declarațiile părții vătămate depuse la etapa urmăririi penale se contrazic cu cele declarate de ea în prima instanță, și ca urmare corect a apreciat că cele din instanța de fond sunt date cu scopul exonerării inculpatului de la răspunderea penală pentru faptele comise.

Mai mult ca atât, instanța de apel întemeiat a constatat că deși declarațiile martorilor Solonari Vasile, Solonari Axenia și Melniciuc Vădim, nu indică direct la circumstanțele comiterii infracțiunilor imputate inculpatului, însă ele coroborează cu declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală și combat argumentele părții apărării, precum că nu a avut intenția de a provoca vătămări părților vătămate, acțiunile lui fiind săvârșite din imprudență.

În consecință, instanța de apel analizând și examinând minuțios toate probele administrate la dosar cu respectarea principiului apărării și contradictorialității în conformitate cu art. 101 CPP, întemeiat a dedus existența intenției în comiterea acțiunilor infracționale și vinovăția inculpatului în faptele imputate, iar

argumentele părții apărării precum învinuirea se bazează pe presupuneri sunt nefondate și lipsite de temei, ca urmare fiind întemeiat respinse.

La fel, Colegiul remarcă corectitudinea efectuării analizei de către instanța de apel în decizia sa, a elementelor componente ale infracțiunii de violență în familie, și anume a laturii obiective, momentului consumării infracțiunii, laturii subiective, în continuare concluzionând just despre prezența tuturor elementelor obligatorii ale infracțiunilor prevăzute de art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) și art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, inclusiv și intenția.

În concluzie, Colegiul menționează că, instanțele de fond în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, au efectuat o încadrare juridică justificată și întemeiată a faptelor inculpatului, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală, sub aspectul infracțiunilor reținute în sarcina lui. Ca urmare, de către instanța de recurs nu poate fi reținută afirmația invocată de avocat referitor la achitarea inculpatului de sub învinuirea înaintată în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) și b) și art. 201¹ alin. (3) lit. a) Cod penal.

Revenind la recursul declarat de către apărătorul inculpatului, Colegiul observă că partea apărării solicită *„pronunțarea unei noi hotărâri potrivit primei instanțe de achitare în privința lui Isac Eduard, pe motivul că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate”*, cu argumentarea acestei solicitări în conținutul recursului. Însă, se consideră necesar de evidențiat că, pe parcursul judecării cauzei în instanța de fond și de apel, cât inculpatul atât și apărătorul acestuia, au solicitat constant reîncadrarea acțiunilor inculpatului, dar nu achitarea ultimului. Mai mult ca atât, inculpatul a recunoscut vina în instanțele de fond, invocând doar dezacordul cu încadrarea juridică. În aceste condiții, Colegiul consideră neîntemeiată cerința de pronunțare a hotărâri de achitare în instanța de recurs, atât timp cât în instanțele anterioare inculpatul a recunoscut vina, nefiind de acord doar cu încadrarea juridică.

În privința stabilirii pedepsei penale inculpatului de către instanța de apel, Colegiul nu se va expune, luând în considerație că partea apărării în recursul declarat solicită achitarea inculpatului.

Analizând conținutul recursului declarat, Colegiul atestă că, apărătorul inculpatului în calitate de temei pentru recurs a indicat doar art. 427 Cod de procedură penală.

La acest capitol Colegiul specifică faptul că, în cererea de recurs trebuie să fie indicate conținutul și motivele recursului cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și solicitările recurentului, cu indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 invocate în recurs și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată, condiții stipulate de pct. 5) al art. 430 Cod de procedură penală.

Din textul recursului declarat, instanța de recurs constată că recurentul nu a indicat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauza

dată, ce ar duce la casarea hotărârilor judecătorești, prin prisma temeiurilor prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul.

Iar temeiul invocat de apărător, privind dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Modalitatea de apreciere a probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, și dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Astfel, Colegiul reiterează că art. 427 are aliniate și puncte, iar unele puncte au și subpuncte, care concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului. Așa dar, din multitudinea de temeiuri exhaustiv menționate în art. 427 Cod de procedură penală, recurentul nu a menționat care anume din aceste temeiuri le pune la baza cererii de recurs înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a unui temei este inacceptabilă.

În consecință, recurentul reducându-se doar la o simplă menționare a normei de drept, nu a indicat care temei prevăzut de punctul în cauză a fost încălcat, nu a reflectat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauză, care este eroarea comisă de instanța de apel ce ar duce la casarea hotărârii.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a unei erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate, ca urmare impunându-se inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către apărătorul inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul, Maliga Lilian, în numele inculpatului, Isac Eduard, și partea vătămată, Solonari Lilia, împotriva sentinței Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 15 aprilie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Isac Eduard Anatolii**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la data de 20 mai 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie